

Arrest

nr. 294 881 van 29 september 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1994.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 4 november 2020. Op 6 november 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 4 februari 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 23 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Khowja Gan in het district Maydan Shahr, gelegen in de provincie Wardak. U bent Pashtoen van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U ging naar school tot de zesde klas, maar moest stoppen met school omwille van gevechten. U heeft één jongere broer genaamd [K.N.A.] en twee zussen die reeds voor uw geboorte om het leven kwamen tijdens de oorlog. Uw vader werkte voor de overheid op de dienst bevolking/statistieken in het districtscentrum Maydan Shahr en hij ging naar verschillende dorpen om de mensen te tellen.

Op een dag in de maand Mizan van het jaar 1398 (september/oktober 2019 volgens de westerse kalender) toen uw vader onderweg was van zijn werk naar huis, werd hij in het dorp Polad Khan opgepakt en meegenomen door de taliban. Hij werd beschuldigd van spionage voor de overheid. Uw moeder en u zochten uw vader in verschillende dorpen en met behulp van de dorpsouderen kwamen jullie te weten dat uw vader bij de taliban in het dorp Zaibalat was. Twee weken nadat hij vermist was, ging uw moeder samen met de dorpsouderen naar de taliban in Zaibalat om hem vrij te krijgen. De taliban zeiden dat ze hem zouden vrijlaten onder drie voorwaarden. De eerste voorwaarde was dat u voor hen moest komen werken, de tweede voorwaarde was dat uw vader moest stoppen met zijn job voor de overheid en de derde voorwaarde was dat jullie niet mochten verhuizen uit jullie dorp. Uw moeder aanvaardde twee van de drie voorwaarden maar de voorwaarde dat u voor hen moest gaan werken, aanvaardde ze niet.

Nadat uw moeder u alles had verteld over haar bezoek bij de taliban, ging u de volgende dag zelf samen met de dorpsouderen naar Zaibalat om uw vader vrij te krijgen. Ze lieten uw vader vrij en namen u mee naar het district Nirkh. U verbleef vier maanden bij de taliban samen met vijf andere jongens. Jullie moesten kleren en borden wassen en jullie moesten ook tarana liederen leren zingen, dit zijn een soort van taliban liedjes. Daarna brachten ze u naar een andere plaats, een qala in het district Nirkh, waar u drie maanden verbleef. U was daar met tien andere jongens. Ze leerden jullie opnieuw tarana liederen aan en lieten jullie video's zien van zelfmoordaanslagen. Een persoon sprak jullie in het Arabisch toe over de jihad en het vechten tegen de overheid van ongelovigen. Hij zei dat als jullie stierven, jullie martelaars zouden worden. Ze namen twee jongens mee en maakten hen klaar om een zelfmoordaanslag te plegen. Daarna sprak u met de andere jongens van het kamp en samen met een andere jongen genaamd [F.] kon u vluchten via een gat in de wc. Een chauffeur van een grote wagen nam jullie mee naar het centrum van de provincie waar u naar het huis van een vriend van uw vader genaamd [A.] ging. De volgende dag ging hij op uw vraag uw vader, moeder en broer gaan halen in uw dorp. Hij kwam terug met enkel uw moeder, die u vertelde dat de taliban uw vader had vermoord en uw jongere broer had meegenomen.

Uw moeder besloot om u uit Afghanistan te sturen. [A.] vroeg een vriend van hem in Herat om u te helpen. U verbleef één maand in Herat waarna u op het eind van de maand Jawza van het jaar 1399 (juni 2020 volgens de westerse kalender) vluchtte uit Afghanistan en via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk in België aankwam op 4 november 2020. Op 6 november 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek bezorgt u geen documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Ten eerste merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Het CGVS stelt immers vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. U verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op het moment van uw aankomst in België minderjarig was. U verklaarde op 21 maart 2005 geboren te zijn bij uw inschrijving als beweerde niet-begeleide minderjarige vreemdelingen. Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen werd uw leeftijd echter vastgesteld op 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar. Rekening houdende met de standaarddeviatie wil dit zeggen dat u minstens 18 jaar oud was op 15 december 2020 (de datum waarop het leeftijdsonderzoek werd uitgevoerd) en u bijgevolg ook op het moment van aankomst in België, op 4 november 2020, niet langer minderjarig was. Desondanks blijft u ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS in februari 2022 volhouden dat u 15 jaar en een paar maanden was op het moment van aankomst in België en verklaart u ook nog niet meerderjarig te zijn ten tijde van het persoonlijk onderhoud. Uw uitleg over hoe u dan weet wat uw echte leeftijd is, kan hoegenaamd niet overtuigen. U poneert dat u met uw moeder gesproken had en dat zij tegen u gezegd had dat u "nog niet meerderjarig"

was (CGVS, p. 3). Dit kan uiteraard geen verklaring bieden voor het gegeven dat de datum 21 maart 2005 als geboortedatum bij aankomst in België aangenomen werd. U beweert dat uw geboortjaar op uw taskara prijkt maar die kan u niet voorleggen, die ligt in Afghanistan en u zou geen contact meer hebben met uw moeder sinds de nieuwe regering (CGVS, p. 3). Uw aanvraag om internationale bescherming vond echter ruimschoots voor deze machtsovername plaats en DVZ heeft u naar uw documenten gevraagd. U had al lang de kans om nog documenten te laten opsturen maar heeft dit duidelijk verzuimd. Het bewijs van identiteit is een essentieel element in iedere procedure en de verzoeker moet in dit verband de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken kunnen voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in. Dat u ook hardnekkig blijft volhouden minderjarig te zijn ondanks de wetenschappelijke bevindingen dat u minstens 24 jaar bent (26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar), wat een verschil van nota bene meer dan acht jaar uitmaakt, pleit verder ook niet bepaald in uw voordeel en tast uw algehele geloofwaardigheid aan, a fortiori gezien het opvallend grote verschil. Overigens heeft u in Bulgarije nog een andere geboortedatum verstrekt, met name 6 april 2003 (Brief gericht aan Dublin Unit dd. 23/12/2020 van de Bulgaarse asielinstanties in het administratief dossier). Er dient vastgesteld te worden dat u niet de waarheid vertelt aangaande een eerder verzoek om internationale bescherming. U ontkende eerder asiel gevraagd te hebben in een ander land. U ontkende zelfs dat uw vingerafdrukken in een ander land werden afgenomen. U gevraagd of u in Bulgarije dan niet vingerafdrukken heeft laten afnemen, stelt u het niet te weten (CGVS, p. 14). Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier, blijkt echter dat u wel degelijk elders al een verzoek om internationale bescherming indiende, met name in Bulgarije. Dat u de procedure daar niet doorliep en er hier leugenachtige verklaringen komt over afleggen, getuigt niet bepaald van een beweerd dringende nood aan internationale bescherming.

Bijgevolg was u op het moment van uw aankomst in België, op 4 november 2020, niet langer minderjarig. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bovendien verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u een visser van beroep was (Verklaring DVZ). Echter, tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS haalt u aan dat u voor de dieren zorgde, u bracht de schapen en geiten naar de velden om te grazen. Er werd u uitdrukkelijk gevraagd of u nog iets anders deed, wat u ontkende. Bij confrontatie van het feit dat u bij DVZ aangegeven had een visser te zijn, ontkent u dat gezegd te hebben (CGVS, p.12). U slaagt er op die manier niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren of te weerleggen. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid. Verder doet het de wenkbrauwen fronsen dat u wel zes jaar naar school geweest bent, maar niet in staat zou zijn om de maanden van de zomer correct te benoemen. Zo stelt u verkeerdelijk dat de maand jauza zomer zou zijn en kon u de andere maanden van de zomer niet geven (CGVS, p. 5-6). Nochtans is jauza lente en moet de conclusie getrokken worden dat u geen enkele zomermaand heeft weten te benoemen. Daarenboven beschikten jullie thuis over wel zoveel gronden dat jullie er een landbouwer op tewerkstelden, hoedde u zelf jullie schapen en geiten en waren zowel uw ooms van langs vaderskant als van langs moederskant landbouwers (CGVS, p. 11-14). Een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, bevindt zich in het administratieve dossier. Ook bevreemdend is het dat u als oudste zoon niet eens weet hoe groot jullie gronden waren (CGVS, p. 11). Verder geeft het te denken dat uw vader als overheidswerknemer van de dienst bevolking statistieken overal naar de dorpjes in de provincie ging, maar dat u niet eens in staat bent om de districten te benoemen die grenzen aan uw district (CGVS, p. 9-11). U kent het districtshoofd niet en weet niet welke etnische groeperingen er wonen in uw district (CGVS, p. 8). Het profiel dat u zich aanmeet en uw bewering recent uit dat district te komen, kan dan ook niet overtuigen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Uw asielrelaas wordt immers gekenmerkt door onwaarschijnlijkheden en ongeloofwaardigheden waardoor het CGVS weinig geloof kan toeschrijven aan de door u voorgehouden vrees en problemen met de taliban. Vooreerst kan er inzake uw voorgehouden relaas geen geloof worden gehecht aan het beweerd profiel van uw vader. U bent onaannemelijk vaag over zijn tewerkstelling voor de overheid en kan op zo goed als geen enkele vraag in verband met zijn werk antwoord geven. Het enige wat u weet is dat hij op de dienst statistieken zou gewerkt hebben en als taak zou gehad hebben de bevolking te tellen. Op de vraag hoe hij aan zijn job voor de overheid is geraakt, kan u geen antwoord geven en u weet ook niet wanneer hij daar precies is begonnen werken. Wat de exacte naam was van de dienst waarvoor uw vader werkte, weet

u niet, net zomin als de collega's met wie uw vader samenwerkte. Of er enkel Afghanen werkten of ook buitenlanders, weet u niet. U weet enkel dat hij naar verschillende dorpen ging om het aantal mannen en vrouwen dat er woonden te tellen. Gevraagd naar welke dorpen hij dan zoal ging, kan u niet zeggen. Wat uw vader na het tellen met deze gegevens deed, weet u ook niet. Uw vader vertelde nooit iets over zijn werk, zijn collega's en de gebeurtenissen op zijn werk. Verder heeft u geen documenten van het werk van uw vader noch foto's (CGVS, p. 11).

Voorts bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban. Luidens uw verklaringen zou de taliban niet aanwezig geweest zijn in uw dorp en werd er heel weinig gevochten in uw dorp. Waar de taliban precies verbleven weet u ook niet, enkel dat ze vanuit de bergen kwamen. De leiders van de taliban kwamen nooit naar uw dorp (CGVS, p. 8-9). Ofschoon de taliban niet aanwezig was in uw dorp, zouden ze toch op de hoogte gekomen zijn van het werk van uw vader voor de overheid en uw vader onderweg naar huis hebben gearresteerd en meegenomen. Gevraagd hoe ze dit te weten zouden zijn gekomen, kan u geen antwoord geven. Jullie kenden geen mensen van de taliban. Of de taliban daarnaast nog mensen meenam behalve uw vader, weet u ook niet (CGVS, p. 17). Zelfs als u voorafgaand aan zijn verdwijning weinig informatie had hierover, kon er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich na zijn verdwijning uitgebreid geïnformeerd zou hebben over de precieze aanleiding en wijze van zijn arrestatie. U zou namelijk zelf naar de taliban gegaan zijn om uw vader vrij te krijgen.

Ook opvallend is dat de taliban drie voorwaarden oplegden opdat ze uw vader zouden vrijlaten, maar dat u niets weet te vertellen waarom deze voorwaarden gesteld werden. Op de vraag waarom de taliban wilden dat u voor hen zou gaan werken, kan u geen antwoord geven (CGVS, p. 18). Niettegenstaande u nooit eerder heeft gehoord dat ze jongeren van uw dorp meenamen, is het opmerkelijk dat ze wilden dat u voor hen zou gaan werken. Bovendien zei u eerder dat de taliban nooit naar uw dorp kwam en is het dan ook allerm minst geloofwaardig dat ze van uw bestaan afwisten. Waarom ze tevens de voorwaarde stelden dat jullie niet mochten verhuizen, weet u ook niet (CGVS, p. 18). Nadat de taliban deze voorwaarden zou hebben opgelegd aan uw moeder, bent u samen met de dorpsouderen naar Zaibalat gegaan om uw vader vrij te krijgen. De taliban zou uw vader vrijgelaten hebben en in zijn plaats zouden ze u hebben meegenomen naar het district Nirkh.

Wat betreft de door u geschetste gang van zaken over de wijze waarop de taliban u trachtte te rekruteren, dient er bovendien op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het rapport EASO, COI Report: Afghanistan: Recruitment by armed groups van september 2016 (beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf), blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook weinig aannemelijk te noemen. Dat geen van deze elementen aanwezig is in uw relaas, roept verdere vragen op over de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen gedwongen rekrutering. Uit uw verklaringen blijkt tevens niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Integendeel, u kende niemand die bij de taliban was aangesloten en u haalt aan dat geen van uw vrienden of familie banden hadden met de groepering. Voorts kwam de taliban niet naar uw dorp en wist u ook niet waar de leden van de taliban verbleven (CGVS, p. 8-9). Ook heeft u geen weet van andere jongens die in uw dorp eerder werden meegenomen (CGVS, p. 18).

Verder kan u geen antwoord geven op de vraag waarom ze enkel u, en niet de vijf andere jongens met wie u samen door de taliban werd vastgehouden, na vier maanden naar een nieuwe locatie brachten en wat ze met de andere jongens zouden doen (CGVS, p. 19). Ofschoon u tijdens het persoonlijk onderhoud eerst beweerde geen idee te hebben wie die andere tien jongens waren op de tweede locatie en u zich hun namen niet meer herinnert, kan u niet veel later ineens wel de naam van een andere jongen [F.] geven, die samen met u werd vastgehouden en met wie u wist te ontsnappen (CGVS, p. 19-20). Dat u zijn naam eerder niet wist te geven wanneer er uitdrukkelijk naar die andere jongens wordt gepeild maar wel zijn naam zegt als u vertelt over uw ontsnapping, getuigt van een eerder ingestudeerd karakter van uw relaas. Dat u bovendien verklaart dat de tien andere jongens met wie u op die plaats werd vastgehouden in de periode tussen Mizan van het jaar 1398 en Jawza van het jaar 1399 (tussen september/oktober 2019 en juni 2020 volgens de westerse kalender) een leeftijd hadden tussen de 15 en 17 jaar, terwijl uit uw leeftijdsonderzoek uitgevoerd in België op 15 december 2020 bleek dat u minstens 24 jaar oud was en dus heel wat jaren ouder was, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tevens legt u tegenstrijdige verklaringen af wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud eerst beweert met de andere jongens te hebben gesproken om van die plaats te vluchten en daarna verklaart slechts met één andere jongen [F.] te zijn gevlucht (CGVS, p. 16 en 20). Uitdrukkelijk gevraagd of de andere jongens niet mee wilden wegvluchten, verklaart u dat ze sliepen en jullie stiekem met jullie twee zijn weten te vluchten (CGVS, p. 20). Bij DVZ verklaarde u nochtans expliciet dat u samen met andere jongeren kon ontsnappen uit deze taliban gevangenis (Vragenlijst DVZ). Na uw ontsnapping ging u naar een vriend van uw vader genaamd [A.]. Opnieuw is het bevreemdend dat de taliban na uw ontsnapping uw vader wisten te vinden en hem vermoordden, terwijl u eerder in het onderhoud aanhaalde dat de taliban nooit in uw dorp kwam.

Omwille van bovenstaande redenen slaagt u er niet in uw problemen met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. U bezorgt verder geen documenten ter staving van uw identiteit of uw relaas.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_

Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief

waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi

/ Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse

redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), de artikelen 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij bespreekt in het verzoekschrift eerst haar verhoogd risicoprofiel als familielid van een persoon die voor de voormalige overheid werkte en verwijst in het kader hiervan naar richtlijnen van UNHCR.

Vervolgens gaat zij in op haar verwestering. De verzoekende partij stelt dat ze Afghanistan al reeds enige tijd verlaten heeft, namelijk in juni 2020. Ze voert aan dat ondertussen de taliban de macht heeft gegrepen in Afghanistan en ze dus een bijkomende vrees heeft om beschouwd te worden als 'afvallige, niet-gelovige, geen goede moslim' *et cetera*. Haar vrees heeft bijgevolg eveneens te maken met het feit dat ze zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen gedragen en kleden en naar Westerse muziek luistert. Volgens haar kadert deze vrees zich binnen het meer uitgebreide concept van verwestering of Europeanisering. Zij verwijst vervolgens naar een passage uit de bestreden beslissing. Ze wil vooreerst opmerken dat het erg moeilijk kan zijn voor Afghaanse onderdanen om een specifieke vervolging in dit kader te bewijzen. Enerzijds is de vervolging vaak niet persoonlijk te staven omdat de vervolgingsfeiten ingebed zitten in de manier waarop de Afghaanse samenleving haar burgers behandelt in het algemeen en er aldus geen persoonlijk bewijs voorhanden is. Anderzijds is het vaak ook zo dat het voor Afghaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen gaat om een toekomstige, vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering en er volgens haar opnieuw geen bewijs uit het verleden voorhanden is. Het hoeft volgens haar geen betoog dat de taliban sterk gekant zijn tegen deze verwestering en/of Europeanisering, waarbij mensen uit de Westerse wereld en/of Europa als ongelovigen aanschouwd worden. Ze zet uiteen dat het algemeen geweten is dat er in Afghanistan problemen ontstaan bij mensen die in Europa verbleven hebben omdat deze aanschouwd worden als verwesterd en als afvalligen beschouwd worden. Ze meent dat uit verschillende bronnen blijkt dat Europeanisatie of verwestering, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een bijkomend risico met zich meebrengt. De vraag of men al dan niet bekeerd is en of men al dan niet praktiserend is, speelt daarbij een ondergeschikte rol. Ze betoogt dat ze bij terugkeer naar Afghanistan zou gezien kunnen worden als zijnde besmet door de Westerse waarden. Zij zal gezien worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en riskeert in die zin om vervolgd te worden. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten die stellen dat verwesterde Afghanen of Afghanen die terugkeren uit het Westen naar Europa, het slachtoffer kunnen worden van vervolging. Ze voert vervolgens aan dat hierdoor door middel van objectieve en verifieerbare bronnen aangetoond wordt dat er een risico op vervolging kan bestaan vanwege haar verwestering bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Volgens haar heeft dit risico zich nog niet geopenbaard omwille van de simpele reden dat ze niet is teruggekeerd naar Afghanistan en zij zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevindt. Doch kan men niet zomaar stellen, zonder een degelijk onderzoek te voeren, dat het risico onbestaande zou zijn. Ze betoogt dat de commissaris-generaal op zijn minst had moeten onderzoeken of er sprake is van een persoonlijke vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, rekening houdend met alle elementen die voor hem liggen. Zij verwijst in het kader hiervan ook nog naar een arrest van de Raad.

Ze brengt vervolgens naar voor dat het een algemeen principe is dat de beoordeling van een nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient immers niet alleen geboden te worden aan personen die reeds in het verleden vervolgd werden, doch ook aan personen die het risico lopen om vervolgd te worden. Hierna verwijst ze naar en citeert ze uit verschillende arresten en

rapporten die deze stelling onderbouwen. Ze meent dat het onderzoek van de commissaris-generaal zich dus niet mag beperken tot het onderzoek naar de geloofwaardigheid of de ernst van de door haar aangehaalde feiten. Hij moet tevens nagaan of er voor haar, op basis van haar persoonlijke situatie, een risico bestaat op toekomstige vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van oorsprong. Hoewel een risicoprofiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming, moet dit profiel volgens haar wel mee betrokken worden in de beoordeling van het risico en het cumulatief effect ervan. Ze stelt dat de commissaris-generaal bijgevolg niet elk profielelement kan onderzoeken en besluiten dat deze op zich niet volstaan om een internationale bescherming toe te kennen, doch dient het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden in beschouwing te nemen. Hoewel een individuele beoordeling uiteraard imperatief blijft, is het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer naar het land van herkomst. De verzoekende partij meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel moet worden toegepast. In dit opzicht is haar profiel als verwesterd persoon die zich reeds langere tijd buiten het Afgaanse grondgebied bevindt, een gegeven dat aanleiding moet geven tot een bijzonder voorzichtig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, gezien de taliban er de controle uitoefenen. Gezien dit gegeven moet volgens haar het voordeel van de twijfel dan ook ruim worden toegepast zowel op de geloofwaardigheid van haar asielrelaas, alsook op de zwaarwichtigheid van de aangehaalde feiten en de hieruit voortvloeiende vrees, alsook de actualiteit ervan. Ze besluit dat ze een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De verzoekende partij verwijst vervolgens naar verschillende arresten waarmee ze wil duidelijk maken dat indien de Raad zou twifelen aan de geloofwaardigheid van haar vluchrelaas, het principe van het voordeel van de twijfel van toepassing is. Ze stelt dat er eveneens herhaaldelijk werd geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming, het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten van de aanvraag. Bovendien heeft ze, waar mogelijk, getracht haar relaas te staven.

Ze stelt dat op grond van bovenstaande overwegingen dient te worden besloten dat ze wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koestert omwille van haar risicoprofiel en dat ze in geval van terugkeer naar Afghanistan het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Ze stelt dat ze op een duidelijke wijze haar vrees voor de taliban geïdentificeerd heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal en ze bovendien een bijkomende vrees heeft nu de taliban de controle verworven hebben, met name deze van beschouwd te worden als verwesterde persoon, overwegende dat krachtens artikel 1A van het Verdrag van Genève inzake vluchtelingen elke persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft als gevolg van onder meer zijn toegerekende politieke opvattingen en zijn sociale groep, erkend dient te worden als vluchteling. Vervolgens citeert ze het Nansen-rapport. Ze zet uiteen dat rekening houdend met het bovenstaande aan haar de status van vluchteling moet worden toegekend. Ze meent dat in het licht van bovenstaande elementen, met name het verhoogd risicoprofiel van de verzoekende partij, kan gesteld worden dat de commissaris-generaal de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag schendt. De commissaris-generaal schendt ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Bovendien is de bestreden beslissing volgens de verzoekende partij niet voldoende gemotiveerd en schendt de commissaris-generaal dus ook de artikelen 2 en 3 van de Wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 3 van het EVRM, de artikelen 48, 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ze stelt dat de motivatie van de commissaris-generaal lijnrecht ingaat tegen wat de UNHCR aanbeveelt waarna ze deze aanbeveling citeert. Volgens haar motiveert de commissaris-generaal niet op afdoende wijze waarom zij deze duidelijke aanbevelingen naast zich neerlegt, noch haalt zij bronnen aan die het tegenovergestelde beweren van wat deze aanbevelingen stellen. Deze motivering van de commissaris-generaal is volgens haar al te voorbarig en getuigt van een overhaaste beslissing die genomen werd in haar hoofde. Ze betoogt dat ze verder zal aantonen dat indien men alsnog reeds een beslissing wil nemen omtrent de nood aan internationale bescherming, er wel degelijk gronden bestaan om deze status toe te kennen. Verder stelt ze dat verwerende partij niet verwijst naar de richtlijnen van UNHCR en zich enkel

baseert op de richtlijnen van het Europees Asielagentschap hoewel er verschillen bestaan tussen deze richtlijnen en verwijst naar een rapport van Nansen.

Ze voert aan dat gezien de reeds aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus, er redenen zijn om aan te nemen dat dat ze een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met name ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de daden van vervolging waarvan zij het slachtoffer was in Afghanistan en het feit dat de taliban er momenteel het gezag uitoefenen.

De verzoekende partij stelt dat de taliban reeds in het verleden een terreurbewind in Afghanistan voerden waaronder de gehele Afghaanse bevolking te lijden had. Volgens haar zijn er serieuze indicaties dat het ditmaal niet anders is en de taliban wederom teruggrijpen naar door hun reeds eerder tentoongespreide wandaden om hun bewind kracht bij te zetten en terreur te zaaien onder de plaatselijke bevolking. Ze citeert hierna opnieuw het Nansen-rapport. Ze stelt dat deze informatie niet alleen toont dat de taliban hun bewind opnieuw stoeien op een strikte interpretatie van de sharia, waarbij er ernstige risico's bestaan voor het respect van de mensenrechten en waarbij er disproportionele straffen uitgevaardigd worden, maar ook dat de taliban niet in staat zijn om haar leden onder controle te houden en er van een onpartijdig rechtssysteem geen sprake is. Leven onder dit bewind gaat ontegensprekelijk gepaard met een constante vrees voor de eigen veiligheid, waardigheid en de meest fundamentele mensenrechten. Bovendien rapporteerden mensenrechtenorganisaties en de Verenigde Naties dat de taliban het aantal aanhoudingen, ontvoeringen en moorden hebben opgevoerd. Volgens haar is het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM onnoemelijk groot, gezien de willekeur waarmee de taliban hun beleid uitvoeren en de gedragingen van de taliban zelf. Ze meent dat het omwille van deze redenen alleen al past om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoekende partij citeert uit de bestreden beslissing en vervolgens verwijst ze naar verschillende krantenartikelen en rapporten die een beeld schetsen van de humanitaire situatie en heersende hongersnood in Afghanistan. Hierna geeft ze een overzicht van wat volgens haar de oorzaken zijn van de huidige humanitaire situatie waarbij ze verwijst naar verschillende krantenartikelen en rapporten die haar uiteenzetting moeten ondersteunen. Ze is ervan overtuigd dat hieruit blijkt dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het directe en indirecte gevolg is van vastberaden acties van specifieke actoren. De verzoekende partij voert aan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) reeds bij verschillende gelegenheden heeft geoordeeld dat een bijzonder betreurenswaardige socio-economische of humanitaire situatie neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling, waarna ze verwijst naar deze arresten van het EHRM alsook naar rapporten en een rechtsleerartikel. Ze concludeert hieruit dat enkele maanden na de val van de Afghaanse regering de situatie in Afghanistan, met de hongersnood aldaar, in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en de elementen waarop het EHRM zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd. Deze elementen zijn volgens haar, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, ook aanwezig in Afghanistan. Ze legt uit dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan, namelijk de hongersnood die het leven van een groot deel van de bevolking bedreigt, duidelijk het gevolg is van het optreden van actoren. De machtsovername van de taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, hebben ertoe geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op het gebied van voedsel. Ze meent dat, in tegenstelling tot het "*Nieuw beleid voor de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming uit Afghanistan*" van de commissaris-generaal, men aan Afghanen die niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus wel de subsidiaire beschermingsstatus moet verlenen omwille van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling in verband met de humanitaire crisis en de hongersnood in Afghanistan. In dit kader citeert verzoekende partij ook uit een arrest van de Raad. Zij haalt aan dat haar achtergebleven familie het momenteel zeer moeilijk heeft om de eindjes aan elkaar te knopen en om voldoende eten te voorzien voor het gehele gezin. Indien zij zou moeten terugkeren naar Afghanistan zou zij in een uiterst precarie situatie van serieuze materiële deprivatie terechtkomen en niet in staat zijn om te voorzien in haar fundamentele behoeften.

De verzoekende partij citeert vervolgens uit de bestreden beslissing en verwijst hierna naar verschillende rapporten en krantenartikelen die een beeld geven van de veiligheidssituatie in Afghanistan en ingaan op de risico's die Afghanen lopen als ze vanuit Europa terugkeren naar Afghanistan en verwijst nogmaals naar een arrest van de Raad.

2.3. De verzoekende partij vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing

van de commissaris-generaal te vernietigen en terug te wijzen naar het Commissariaat-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.4. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer de volgende arresten, rapporten en krantenartikelen:

- Nansen, *"Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek"*, oktober 2021;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"*, 30 August 2018;
- EASO, *"Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report"*, januari 2022;
- U.K. Home Office, *"Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban"*, februari 2022;
- EASO, *"COI Query Response Afghanistan"*, 2 september 2020;
- Asylös, *"Afghanistan: Joint report on 'Westernised young males returnees'"*, augustus 2017;
- EASO *"Country of Origin Information Report, Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms"*, December 2017;
- OSAR, *"Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »"*, 26 maart 2021;
- HvJ, 5 september 2012, *"Bundesrepublik Deutschland t. Y. en Z."*, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76;
- UNHCR, *"Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees"*, Genève, december 2011;
- RvV 23 april 2021, nr. 253 392;
- RvV 23 april 2021, nr. 253 389;
- RvV 23 april 2021, nr. 253 822;
- RvV 31 maart 2022, nr. 253 822;
- NANSEN, *"Note 2021-2 El Salvador - Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag"*, september 2021;
- UNHCR, *"Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims"*, 16 december 1998;
- UNHCR, *"Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA"*, 6 november 2002;
- I. STAFFANS, *"Evidence in European Asylum Law"*, Brill Nijhoff, 2012;
- EHRM, *"N.A. t. Finland"*, 14 november 2019;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *"UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"*, februari 2022;
- NANSEN, *"Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers"*, 23 juni 2022;
- Reuters, *"U.S. faces snags in bid to speed up at-risk Afghan evacuations"*, 4 februari 2022;
- UN News, *"Avoid starvation - 'Immediate priority' for 3.5 million Afghans"*, 3 december 2021;
- UN News, *"Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever"*, 11 januari 2022;
- World Food Programme (WFP), *"Our presence is hope: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan"*, 25 januari 2022;
- Reuters, *"Afghans face 'avalanche of hunger and destitution' - UN agency"*, 14 december 2021;
- Humanitarian Response plan, *"Afghanistan, Humanitarian Programme Cycle 2022"*, januari 2022;
- World Food Programme (WFP), *"Afghanistan Emergency"*;
- United Nations, *"Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan"*, 15 maart 2022;
- Human Rights Watch, *"Time running out to address Afghanistan's hunger crisis"*, 17 maart 2022;
- UNICEF, *"Afghanistan Humanitarian Situation Report, Report #5 1-30 april 2022"*, 26 mei 2022;
- Jurist, *"Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches"*, 13 maart 2022;
- NPR, *"Parents selling children shows desperation in Afghanistan"*, 31 december 2021;
- Human Rights Watch, *"Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity"*, 18 januari 2022;
- The Conversation, *"Famine en Afghanistan : la grande hypocrisie"*, 8 februari 2022;
- Le Courrier, *"Famine afghane: la grande hypocrisie"*, 27 februari 2022;
- Le Monde, *"Comment les talibans ont profité de la drogue en Afghanistan"*, 24 oktober 2021;
- Le Parisien, *"Afghanistan : 12,3 millions de dollars retrouvés chez d'anciens responsables"*, 15 september 2021;
- Le Monde, *"« Si la sécheresse continue comme ça, je vais tout abandonner » : en Afghanistan, le désespoir des agriculteurs"*, 21 november 2021;
- Le Monde, *"Afghanistan : face à la famine, un responsable des talibans demande une aide humanitaire « sans parti pris politique »"*, 7 januari 2022;

- World Food Programme & Food and Agriculture Organization of the United Nations, *"Hunger Hotspots. FAOWFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook"*, 2022;
- EHRM, 10 mei 2001, nr. 25781/94, *"Cyprus v. Turkey"*, §304;
- EHRM, 12 juli 2005, nr. 41138/98 en 64320/01, *"Moldovan e.a. v. Romania"*;
- EHRM, 18 juni 2009, nr. 45603/05, *"Budina v. Russia"*;
- EHRM, 28 oktober 1999, nr. 40772/98, *"Pancenko v. Latvia"*;
- EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, *"M.S.S. t. Griekenland en België"*;
- EHRM, 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, *"Sufi and Elmi v. United Kingdom"*;
- EHRM, 23 maart 2016, GC, nr. 43611/11, *"F.G. v. Sweden ([GC])"*, §112.;
- EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367, *"SHH v. United Kingdom"*, §90;
- M. MAES, *"Artikel 3 EVRM als bescherming tegen socio-economische en humanitaire omstandigheden in het land van herkomst of terugkeer: de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens"*, T.Vreemd. 2013;
- EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *"N. t. VK"*, §43;
- EHRM, 13 oktober 2011, nr. 1011/09, *"Husseini v. Sweden"*, §87;
- OHCHR, *"Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan"*, 1 maart 2022;
- ACLED, *"Regional Overview: South Asia and Afghanistan"*, 3 februari 2022;
- UNOCHA, *"Afghanistan : Humanitarian Response Plan (2022)"*, 11 januari 2022;
- OHCHR, *"Statement by Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan, Richard Bennett, concluding his visit to Kabul and Balk hand Kandahar provinces carried out from 15 to 26 May 2022"*, 26 mei 2022;
- UNOCHA, *"Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights – Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights"*, 8 februari 2022;
- La Libre, *"Les Afghans aussi méritent notre aide"*, 23 maart 2022.

3. Aanvullende nota's

3.1. Op 23 augustus 2023 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023;
- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. *"Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan. *"Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022;
- EASO *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022;
- EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020;
- EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022;
- UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van juni 2023.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd

ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekende partij verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees voor problemen met de taliban als gevolg van de werkzaamheden van haar vader bij de overheid. Zij werd door de taliban verschillende maanden vastgehouden, maar slaagde erin te ontsnappen. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekende partij er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken, met name dat zij vreest bij terugkeer problemen te ondervinden met de taliban als gevolg van haar ontsnapping van de taliban. Zij werd door hen vastgehouden naar aanleiding van de werkzaamheden van haar vader. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoeker dan ook terecht dat:

- de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij aangetast wordt door het feit dat zij verklaarde minderjarig te zijn bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming. Uit het leeftijdsonderzoek dat uitgevoerd werd, blijkt namelijk dat verzoekende partij ruim meerderjarig is. Verzoekende partij beweert dat haar geboortjaar op haar taskara staat, maar zij deze niet kan voorleggen hoewel zij voldoende tijd en mogelijkheden heeft gehad om deze te laten opsturen. Zij bovendien in Bulgarije een andere geboortedatum doorgegeven had;
- verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde een visser te zijn van beroep terwijl zij bij de commissaris-generaal stelt dat zij voor de dieren moest zorgen. Zij bovendien niet de maanden van het jaar correct kan benoemen hoewel zij zes jaar school gelopen heeft alsook er niet in slaagt om de districten die grenzen aan dat van haar te benoemen of te vertellen wie het districtshoofd is. Zij weinig of niets weet over de gronden die haar familie in hun bezit hadden;
- er geen geloof gehecht kan worden aan het beweerde profiel van haar vader. Zij op zo goed als geen enkele vraag omtrent zijn tewerkstelling kan antwoorden;
- verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij problemen zou hebben met de taliban, aangezien zij verklaarde dat de taliban niet in haar dorp aanwezig waren en er heel weinig gevochten werd. Het niet aannemelijk is dat zij toch op de hoogte gekomen zouden zijn van het werk van haar vader en hem gearresteerd en meegenomen zouden hebben;
- het opvallend is dat de taliban drie voorwaarden oplegden om haar vader vrij te laten, maar dat verzoekende partij niet weet waarom één van de voorwaarden was dat zij voor hen ging werken;
- er geen geloof gehecht kan worden aan de wijze van rekrutering door de taliban aangezien zij volgens algemene informatie zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering. Verzoekende partij bovendien niet kan uitleggen waarom enkel zij en niet de andere jongens met wie zij vastgehouden werd, na vier maanden naar een nieuwe locatie gebracht werd en wat ze met de andere jongens zouden doen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern

van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

6.2.2. In voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Zij haalt geen enkel concreet element aan dat de pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht kan plaatsen. Verzoekende partij beperkt zich tot het verwijzen naar algemene informatiebronnen ter staving van haar zogenaamde risicoprofiel. De loutere verwijzing naar algemene rapporten aangaande de situatie van familieleden van personen die voor de voormalige overheid in Afghanistan werkten, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtmotieven. Dergelijk verweer is aldus niet dienstig om de vaststellingen in de bestreden beslissing te ontkrachten. Zij voert geen concreet inhoudelijk verweer.

Aangezien de verzoekende partij niet op dienstige wijze op deze motieven ingaat of ze tracht te weerleggen worden ze door de Raad, omdat ze pertinent en draagkrachtig zijn, overgenomen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gepronounced vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekende partij.

Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

6.3.1. Ze voert hiervoor in het verzoekschrift aan dat ze Afghanistan reeds enige tijd geleden verlaten heeft en dat zij in België aankwam op 4 november 2020. De taliban hebben ondertussen de macht gegrepen in Afghanistan waardoor zij vreest beschouwd te worden als “*afvallige*”, “*niet-gelovige*” of “*geen goede moslim*”. Zij stelt dat zij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen gedragen en kleden en bovendien naar Westerse muziek luistert.

6.3.2. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of*

individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*". Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*" januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

6.3.3. *In casu* maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden

problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

Een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoekende partij aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor haar en een wezenlijk bestanddeel vormt van haar identiteit of haar morele integriteit. Het komt aan de verzoekende partij toe om dit aan te tonen, met name dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag worden verwacht dat zij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De verzoekende partij blijft daartoe evenwel in gebreke.

De verzoekende partij toont verder niet *in concreto* aan dat in haar hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor zij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én geïsoleerd/vervolgd.

Haar theoretisch betoog over de moeilijkheden van personen die in het Westen verbleven hebben, om te aarden in Afghanistan bij terugkeer, wordt door haar niet nader uitgewerkt of geconcretiseerd. Zij stelt louter dat zij zich anders is beginnen gedragen en kleden en dat zij heden naar Westerse muziek luistert, maar toont hiermee echter niet aan dat zij zich (al dan niet onbewust) aangepast heeft aan de Westerse cultuur waardoor het voor haar bijzonder moeilijk zou zijn om te aarden in Afghanistan en waardoor de Afghaanse gemeenschap en de taliban zich daardoor zullen afvragen of zij niet 'besmet' is geraakt door haar verblijf in het Westen. Het is niet aan de Raad om te gissen naar de specifieke gedragingen die zij zich eigen zou hebben gemaakt.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat de verzoekende partij heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking missen om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan niet blijken dat de verzoekende partij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. De verzoekende partij laat na om *in concreto* aan te tonen dat zij zich ondertussen Westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat de verzoekende partij verwesterd is of dat zij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door de verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van de verzoekende partij hierover, dan ook niet relevant noch dienstig.

6.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel

risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

7.4. In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen; zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.5. Opdat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de

sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Wardak. Voor de provincie Wardak bestaat geen reëel risico dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

7.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij

te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS